

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑΓΜΕΝΑ ΘΕΩΡΙΚΗΣ ΑΥΔΗΣ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ο Βασιλεύς Όθων.

Πώς περιόδευαν στις Έλληνικές επαρχίες οι πρώτοι μας βασιλείς. Η Άμαλία κουβεντιάζει με τις γυναίκοιλες των Σαλώνων. Ο Όθων και ο Άργυριος Κοιντοάρχης. Πού έσκατοώθη ο... Κένταυρος Νέσσοσ. Περιπάτοι στην Άττικη. Οι γέρο-άγωνιστέσ γκρινιάζουν. Η έλευθεροστερία του Γρίβα. Ο Καρτάσοσ κερδοίδει κι' ο Σαχίνησ τὰ λέει... Ύδραϊκά. Όμωσ ή Άμαλία τὸ χαβά της! Σκηνέσ και έπεισέδι. κ.τ.λ.

Άνεξάντλητη είνε ή άνεκδοτολογία τής Όθωνικής ζωής. Καί είνε άξια προσοχής τὰ άνεκδοτα αυτά, πού μασ παρουσιάζουν, σάν σὲ καθ'έφετη, τήν πολυτάραχη έκεινή εποχή του νεοσούστατου Έλληνικού Κράτουσ.

Οι πρώτοι μας Βασιλείσ άγαπούσαν πολὺ τὰ ταξείδια. Ήθελαν νὰ περιηγηθούν όλο τὸ βασίλειό τουσ, νὰ γνωρίσουν και τήν πὺ

άπομερη γωνία τής άγατημένησ δευτέρης πατριάδσ τουσ, και — μόλιστα τὰ πρώτα χρόνια — ταξείδευαν σιγνά. Ήπειδή όμως οίτε δρόμοι τής προσοχής ύπήρχαν τότε, οίτε τὰ μεταφορικά μέσοσ ήσαν περίφρημα, συνέβαιναν στούσ Βασιλείσ μας και στην άκολουθία τουσ διάφορα έπεισέδια, άλλοτε εΐθιμα, άλλοτε δυσάρεστα. Θά διηγηθούμε μερικά:

Κάποτε ή βασιλική άκολουθία έφτασε σὸ ιστορικό χωριό Χρυσό (τὸ γνωστό και από τὸ τραγούδι τής «Πενταγυμνάσιασ»: Στὰ Σάλανα σφάζουν άρνιά και σὸ Χρυσό κριάρια...). Οι άφελεισ κάτωκοι τριγύρισαν στούσ Βασιλείσ και τούσ ένάτταξαν χαζεύοντασ. Μιά χωριάτισσα μάλιστα πλησίασε τήν Άμαλία και τής είπε:

— Πὸσ τὰ περνάσ, Βασιλισά μου; Σ' άρέσει τὸ χωριό μου;... — Ωραία, ωραία! άπάντησε χαμογελόντασ ή Άμαλία. Σείσ περνάτε καλά;

Μιά άλλη γυναίκοίλα, πού ξεθαρρεύτηκε κα' αυτή, είπε στή Βασιλισσα:

— Άμ' καλά τὰ περνάμε μείσ, νάχη δόξα ο Μεγαλοδύναμοσ... Μόνο για τὸν άδελφό μου θάθελα νὰ μάθω, Βασιλισά μου... Στρατιώτησ είνε... Μαλαντρίνο τόνε λένε... Μήν τόνε ξέρεισ, έλόγου σου;!

Ο μακαρίτησ λογογράφοσ Άνδρέασ Καρκαβίτασ διηγότανε διάφορα τέτοια άνεκδοτα, πού τὰ είχε άκούσει από γέρουσ τουσ καιρού του: Κάποτε πού ο Όθων και ή Άμαλία, πηγαίνοντασ στή Ρούμελη, πέρασαν και από τὰ χωριά τής Λαϊθαδιάσ, σ' ένα άπ' αυτά, σὸ Κυριάκι, ή γυναίκεσ, άποχαριτείνοντασ τήν Άμαλία, τής φώναζαν:

— Στὸ καλό, κυρά Βασιλισσα, και νὰ δώσησ χαριτέσματα στην... κυρά Κατίνα τή Λιθαδιταίνα!...

Ήταν δὲ ή κυρά Κατίνα μιά κυρία από τήν επαρχία τουσ, εργαταστημένη στήν Άθήνα.

Άλλοτε — τή λιπυρή εποχή πού οι Έλληνεσ ποδοῦσαν διάδοχο τουσ Θρόνου, άλλα ματαίωσ — οι Βασιλείσ, γυρίζοντασ τὰ Κιπρωδιτικά νησιά, πέρασαν και από τή Σύρα. Έκει ή γυναίκα τουσ Δημάρχου, πού ήταν... σὸ μίνα τής, έδειξε στήν Άμαλία τήν κοιλιά τής, λέγοντασ:

— Άχ, Βασιλισά μου, δὲν έκανε ο Θεόσ τούτο πού είν' έδω νὰ ήταν αύτο μωσά! (και άγγίξε τήν κοιλιά τής Άμαλιάσ).

Και ή δυστυχιομένη Βασιλισσα, πού ήταν στείρα, άναστένανε λέγοντασ:

— Τί νὰ γίνη, κυρά Δημαρχίνα... ***

Σ' ένα ταξείδι τών Βασιλέων στήν Άργολίδα, ο Όθων, κουβεντιάζοντασ με τὸν Πρόεδρο τουσ Δημοτικού Συμβουλίου, έρώτησε:

— Έδω είνε, νομίζω, κύριε Πρόεδρε, τὸ φρούριον Λάρισσα;

— Άμ' πὸ Λάρισσα, Μεγαλειότατε, άπάντησε ο άργαμμάτοσ Άργεΐτησ, ή Λάρισσα είνε έξω από τὸ βασίλειό σου, στή Θεσσαλία.

Άλλ' ο Όθων έξακολουθόησε τισ έρωτήσεισ του άρχαιοπρεπόσ.

— Οὐ μακράν τουσ ποταμού Έρασίνου κείται, μοι φαίνεται, ή λίμνη έν ή διηπάτο ή Λερναία Ύδρα;

— Πού Ύδρα, Βασιληά μου, αύτο τὸ νησί είνε μακρὰ από δὸ, ξανάτε ο Πρόεδροσ.

— Όμωσ ή Τίρυνσ κείται εκεί πούσ, πλησίον τών Κιπρωτείων τευχών, νομίζω... *

Και ο Άργεΐτησ Πρόεδροσ, χαμογελόντασ για... τήν άγνοια τουσ Βασιλέωσ, άπάντησε:

— Τί λέσ, Βασιληά μου, ή τυρινή πέρασε με τισ Άπόκρητεσ. Τώρα πάμε για τή Λομαρη, με τὸ καλό! ***

Έξακολουθόντασ οι Βασιλείσ τήν περιοδεία τουσ,

έφτασαν και στὰ χωριά τής Κορινθίου. Σ' έν' άπ' αυτά, τούσ υποδέχτηκαν, μαζί με όλο τὸν άνθρωπινο πληθυσμό, και τὰ... γουρουνία. Γύρισε τότε ο Όθων και είπε σὸν γερωντότερο χωριάτο:

— Ύπαρχουν πολλοί χοίτροι ένταῦθα;

— Όχι, Βασιληά μου, άπάντησε έκεينوσ. Μόνο έγώ και ο Δημήτριοσ ο Κατσούμπασ είμαστε χήροι! ***

Σὲ μιά περιοδεία του στή Ρούμελη, ο Όθων έφτασε σὸν Εΐθρο ποταμό, στή θέσι όπου ο Ήρακλήσ ετόξεψε τὸν Κένταυρο Νέσοσ. Νομίζοντασ ότι όλοι οι Έλληνεσ ήξεραν τήν προγονική τουσ μυθολογία νεράκι, έρώτησε τὸν άξιωματικό τής άκολουθιάσ του:

— Ένταῦθα, νομίζω, ο Ήρακλήσ έφόνεψε τὸν Νέσοσ;

— Δὲν ξέρω, Μεγαλειότατε, άπάντησε ο άξιωματικόσ, γιατί τὸν καιρό εκείνο έγώ δὲν ήμουνα στήν Καταδίωξι, ήμουσ στὰ μεταβιακά! ***

Οι ύπασισταί όμως τουσ Όθωνοσ, προπάντων οι γέροι, δὲν ήσαν καθόλου εὐχαριστημένοι από τὰ τρεχάματα αυτά στίσ επαρχίεσ, πού τούσ έκούραζαν και τούσ έβγαζαν από τὸ ραχάτι τουσ. Σὲ μιά τέτοια λοιπόν έκδρομή στὰ κασάβραχα τής Δωριδοσ, οι Βασιλείσ και ή άκολουθία τουσ νυχτόδηξαν, έχασαν τὸν δρόμο και δὲν έβλεπαν πού πηγαίνουν. Μαζὺ τουσ ήτανε κι' ο Γαρθιακόητὸσ Γρίβασ, ο άφελήσ Ροιμελιώτησ στρατηγόσ, με τή γνωστή έλευθεροστερία του.

Τέλοσ, ή Άμαλία, χάνοντασ τήν ύπομονή τής, έρώτησε:

— Μὰ πὸσ πάμε;

— Στὸν διαβόλο τή μάνα! Ξέσπασε άγανακτισμένοσ ο Γρίβασ. Μὰ ή Βασίλισσα δὲν κατάλαβε τή λαϊκή φράσι. ***

Όταν δὲν μπορούσαν νὰ περιοδείσουσ στίσ επαρχίεσ, οι Βασιλείσ περιορίζονταν σὲ μακρινόσ περιπάτουσ γύρω από τήν πρωτεύουσα, έφιπποι. Η Άμαλία ήτανε περίφρημα γυμνασμένη, άληθινή άμαζόνια. Όμωσ ή γυναίκεσ τής Τιμής άκολουθούσαν με τ' άμάξια...

Στὸ δρόμο δὲν έλειπαν τ' άστειά, τὰ άλληλοπειράγματα, άλλα προπάντων τὰ ύπονοήμενα παράτονα για τισ ταλαιπωρίεσ αυτέσ. Μιά μέρα, ο Μακεδὸν στρατηγόσ Καρτάσοσ, άφησε τή ντροπή κατὰ μέροσ και είπε στήν Άμαλία:

— Άχ, Βασιλισά μου, τί κακά γεράματα είνε τούτα, νὰ καταντήσουμε ταταραίοι;

(Οι ταταραίοι ήσαν έφιπποι ταχυδρομοί επί Τουρκοκρατίασ).

Μιά άλλη φορά πάλιν, ο ύπασιτήσ Βαλτινόσ (πὸ ήταν παντρεμένοσ, άλλα δὲν είχε παιδιά) είπε στήν Άμαλία:

— Ο περιπάτοσ κρατάει πολὺ και τὰ... παιδιά μου ταζώνονται άμα λείπω από τὸ σπίτι. Παρακαλό τή Μεγαλειότητά σου νὰ μου δώση άδεια νὰ μὴν άκολουθήσω σήμερα.

Σ' έναν άλλο περίπατο, ο Γρίβασ άρχισε νὰ παραπονιέται στήν Άμαλία:

— Ο μοίραρχοσ λέει πὸσ τ' άλογα τών χωροφυλάκων πού μασ άκολουθοῦν, έπαθαν από τήν πολλή καθάλλα. Θά κάνη άναφορά, λέει, σὸν Βασιλέα.

— Τὸ χειρότερο είνε κεινο πὸσ παθαίνω έγώ, είπε τότε στή Βασιλισσα ο Ροιμελιώτησ Μαιμούρησ. Η Άράτα μου (και έννοούσε τή γυναίκα του, πὸλὺ μελαχροινή και γρηά, Έπιστήμη τ' άνομιά τής, από τήν οικογένεια Βαλτινού) θέλει σώνει και καλά νάρχεται κι' αύτὴ καθάλλα, συνοδεύοντασ τή Μεγαλειότητά σου. Λοιπόν, νὰ διατάξете τὸν άρχιπαυκόμο νὰ τής δώση μερικά μαθήματα καθάλλαριασ... *

Και ο Σαχίνησ με τήν Ύδραϊκή προφορά του, κάνοντασ τὸν κουτό, εκλεισε τήν κουβέντα έτσι:

— Τί τὰ θέλετε όλα τούτα; Η καλέσ νοικοκυράδεσ κάθονταί στὰ σπίτια τουσ, δὲν σεργιανάνε τὰ βουνά και τὰ λαγκάδια. Μοναχά τήν Κυριακή πηγαίνουνε στήν έκκλησιά.

Παρ' όλα ταῦτα όμως, ή Άμαλία έξακολουθούσε τισ εκδρομέσ τής, συνεχίζοντασ τήν ωραία και ύγιεινή αύτὴ γεωμικκή τής συνήθεια. ***

Όταν έπόφευγε νὰ γίνουτὰ έγκαίνα τουσ πορθμού τουσ Εδούτου, οι Βασιλείσ έξέφερασαν τήν έπιθυμία νὰ παραστοῦν σ' αύτά. Άπερασίωθη νὰ γίνη τὸ ταξείδι τής Αϊνέσ ως ένα διάστημα με τ' άλογα κι' από κει με τή βασιλική θαλαμηγό ως τή Χαλκίδα... *

Άλλά μόλισ ή βασιλική συνοδεία βγήκε από τὰς Άθήνασ, τ' άλογα τών Βασιλέων και μερικά τών άκολουθων έδειξαν σημεία φανερησ άδιαθεσιάσ, και οι Βασιλείσ άναγκάστηκαν νὰ γυρίσουσ στὰς Άθήνασ και νὰ πάρουν άμάξια για νὰ πάνε ως τήν παραλία τουσ Εδού-

Η Βασιλισσα Άμαλία.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Ρ. ΖΕΡΜΑΙΝ

Η ΧΑΡΤΟΜΑΝΤΙΣΣΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ :
 ΛΕΩΝ, 40 ετών. ΓΑΣΤΩΝ, 30 ετών.
 (Σ' ένα κομψό επιπλωμένο γραφείο. 'Ο Λεών και ο Γαστών κάθονται και συνομιλούν).
 ΛΕΩΝ. — Δέν ξέρεις πόσο είμαι εύγλωττος, Γαστών, πού σέ βλέπω έπειτα από τόσον καιρό...

ΓΑΣΤΩΝ. — Κι' εγώ, φίλε μου. Προσάντων γιατί σέ βλέπω εύγλωττο, μέ καλή έργασία και παντρεμένο.
 ΛΕΩΝ. — Ω, ναι... Είμαι εύγλωττος. 'Η γυναίκα μου είνε τόσο καλή!

ΓΑΣΤΩΝ. — Αλήθεια; 'Ηθελα πού νά τή γνωρίσω...
 ΛΕΩΝ. — Εύχαριστώ... Άρκει νάρθης μιά μέρα πύ νορίς. Τέτοια ώρα συνήθως λείπει έξω, μέ τά παιδιά...

ΓΑΣΤΩΝ. (κιντώντας πάνω σπό τραπέζι τού φίλου του). — Μπά!... Τι βιβλίο είνε αυτό, επάνω σπό γραφείο σου; (Παίρνει τό βιβλίο και διαβάει τόν τίτλο: «'Η μαντία και ο πνευματισμός»). Διαβάξεις τέτοια σχολαστικά βιβλία έσύ, Λεών;
 ΛΕΩΝ. — 'Η γυναίκα μου κι' εγώ δέν τά βοσκομμε καθόλου σχολαστικά.

ΓΑΣΤΩΝ. — Κι' όμως έσύ δέν έπίστευες πριν σέ τέτοια πράγματα.
 ΛΕΩΝ. — Ναι. 'Αλλά από τόν καιρό πού πήγα σέ μιά χαρτομάντισσα, πιστεύω. Πιστεύω ότι υπάρχουν κάποιες μιστηρόφδες και άγνωστες δυνάμεις γύρω μας.

ΓΑΣΤΩΝ. — Μά, σ' οσοδήποτε; Τόσο λοιπόν σέ κατέληξε εκείνη ή χαρτομάντισσα;
 ΛΕΩΝ. — Ναι. 'Αν δέν ήταν αυτή ή γυναίκα, εγώ τώρα θά ήμουν στόν άλλον κόσμο...

ΓΑΣΤΩΝ. — Όχι δά!... Και δέν μου λές πώς σ' έσωσε ή περίφημη αυτή Πυθία σου; Μ' έμαζε; Μ' έφυλατά; Σού έδωσε κανένα θαυματουργό φίλτρο νά πής;
 ΛΕΩΝ. — 'Αν θέλεις, θά σου διηγηθώ όλη τήν ιστορία.

ΓΑΣΤΩΝ. — Είμαι περίεργος νά τήν άκούσω.
 ΛΕΩΝ. — Κάποιος φίλος μου μού είχε μιλήσει γιά τή χαρτομάντισσα αυτή μέ θαυμασμό. 'Η μαντική της δύναμη ήταν καταπληκτική. 'Αποφάσισα λοιπόν νά τήν έπισκεφθώ.

ΓΑΣΤΩΝ. — 'Ηταν νέα;
 ΛΕΩΝ. — Πολύ νέα. 'Ηταν μιά γυναίκα μελαγχολική, λεπτή, μέ κατάμαυρα μαλλιά και μέ μτία γεμάτα παράξενες λάμψεις. Μόλις άρχισε νά μού ρίχνη τά χαρτιά, έμεινα έκθαμβος. Μού έλεγε πράγματα καταπληκτικά. Μού περιέγραφε τή γυναίκα πού άγαπούσα τότε. Μού έλεγε ότι ύπερφερα πούλ έξ αιτίας μάς άπιστίας της, όπως ήταν κι' ή αλήθεια.

ΓΑΣΤΩΝ. — Σημπτώσεις.
 ΛΕΩΝ. — Μού έπτε άζώμα νά προσέχω κάποιον φίλο μου, μονόφθαλμο. Και πραγματικά, είχα ένα φίλο πούχε χάσει τό ένα του μάτι στόν πόλεμο και πού δέν μού ήταν καθόλου ελπιωμένης. Μού έπτε έπίσης ότι δέν θά πάρω τήν ξανθή πού άγαπούσα τότε, αλλά μιά με-

κού κόλπου. 'Εχει θά έμπαιναν σέ μιά θαλαμγγό και θά συνέχιζαν τό ταξείδι διά θαλάσσης. 'Αλλά ή θαλασσοταραχή ήταν τέτοια, ώστε ο πλοίαρχος έδήλωσε ότι δέν άναλαμβάνει τήν ευθύνη νά ταξιδέψη μέ τέτοιο καιρό. 'Υστερ' από λίγο και ο ίδιος ο 'Οθων άναγκάστηκε νά διατάξη τήν έπιστροφή τους στή στεριά.

Κατά τό δίδοτμια τού μικρού ταξείδιού από τή θαλαμγγό στήν παραλία, ένας ύπασπιστής, ο Παπατσώρης, έπεσε στή θαλάσση, και οι άλλοι είδαν κι' έπαθαν νά τόν σώσουν, γιατί ή φουστιανέλλα του βράχισε, έβάρυνε και τόν τραβούσε κάτω!

'Η βασιλική συνουσία κατέφυγε τέλος σπό Μαρκάτοϋλο, όπου θά έπρωγειμιάταν. 'Εστρώθηκε πρόχειρα τό τραπέζι και έξήγησαν τή συνδρομή τού ντόπιου καφετζή, ο οποίος έπρόσφερε όλα του τό πτήρια... Ξήν τόν αριθμό. Οι άλλοι θά έπιναν μέ... φλυτζάνια. Τή στιγμή όμως πού έπαιγαν θέσεις γύρω από τό τραπέζι, είδαν έξαφνα έκπληκτικά ένα χοροφύλακα νά ποχαρή και νά κάθεται σπό τραπέζι, ανάμεσα σέ δύο αλλοκούς! 'Η Βασίλισσα θυμωμένη έγύρισε στόν γεριμανομιάδη ύπασπιστή Δράκο και τόν ρώτησε γεριμανομιάδη:

— Ποιος είνε αυτός ο αθάδης;
 'Ο Δράκος σηκώθηκε άγανακτισμένος κι' έπήλπισε τόν χοροφύλακα, αλλά τήν ίδια στιγμή όλοι οι άλλοι έβαλαν τά γέλια. 'Ο χοροφύλακας ήταν ο... ύπασπιστής Παπατσώρης, ο οποίος, άρου έλεγε γίνει μουσκεμια, άναγκάστηκε νά δανεστιά και νά φορέση τή στολή ενός από τους άκολουθούντας χοροφύλακας.

Αυτά και άλλα παρόμοια συνέβαιναν στίς βασιλικές έκδρομές έπί 'Οθωνος.

ΛΕΩΝ.—Μόλις άρχισε νά μού ρίχνη τά χαρτιά, έμεινα έκθαμβος...

λαχρονή. Κι' έτσι έγινε.
 ΓΑΣΤΩΝ. — Σημπτώσεις...
 ΛΕΩΝ. — Τέλος μού έπτε: «'Εχετε σπό νού σας κάτω ταξείδι. Και τό ταξείδι αυτό πρόκειται νά τό κάνετε άβριο, σιδηροδρομικάς. Πραγματικά, φίλε μου. Τήν άλλη μέρα έπρόκειτο νά φύγω μέ τό τραίνο γιά τήν 'Ιταλία. Μά ή χαρτομάντισσα μ' έμπόδισε. «Προσέξτε, κύριε, μη φύγете μέ τό τραίνο, μού έπτε. 'Αν φύγете μέ τό τραίνο, αύριο τέτοια ώρα δέν θά ύπάρχετε στή ζωή!...».

ΓΑΣΤΩΝ. — Και δέν έφυγες μέ τό τραίνο;
 ΛΕΩΝ. — Τι νά σου πώ, φίλε μου. 'Ημουν τόσο επηρεασμένος από τά λόγια αυτής της γυναίκας, από τά μάτια της, από μιά παράξενη άκτινοβολία πού άνέδινε όλη της ή ύπαρξίς, ώστε αποφάσισα ν' άκολουθήσω τή συμβουλή της, και νά μη φύγω μέ τό τραίνο, αλλά μέ τό άτμόπλοιο. Κι' έτσι έσωσα τή ζωή μου...

ΓΑΣΤΩΝ. — Αηλιόδι;
 ΛΕΩΝ. — Τό τραίνο, μέ τό οποίο έπρόκειτο νά φύγω, συγκρούσθηκε μ' ένα άλλο, και... καταλαβαίνεις τί έγινε. Οι περισσότεροι έπιβάτες πληρώθηκαν βαρελιά ή σκοτώθηκαν! Προσάντων τά βαρέλια τής πρώτης θέσεως έπαθαν πανωλερία. Συναρπάχτηκαν κυριολεκτικά. Και μαζί μ' αυτά μεταβλήθηκαν σ' άμορφες μάζες και οι έπιβάτες. Κι' εγώ είχα πάρει εισιτήριο πρώτης θέσεως. Λοιπόν, μ' έσωσε ή χαρτομάντισσα, ή όχι;

ΓΑΣΤΩΝ. — Πιθανώς... Δέν ξέρω... 'Ισως νά υπάρχουν πραγματικάς μυστηρόφδες δυνάμεις γύρω μας πού δέν τίς βλέπομε... 'Εχει τόσα υυστήρια ή ζωή!... Μά... σέ παρακαλώ... θυμιάσαι πού έμεινε αυτή ή μαντίσσα; 'Ηθελα νά τήν έπισκεφθώ.
 ΛΕΩΝ. — Δέν είνε δύσκολο νά τήν ίδης. Είνε ή γυναίκα μου.
 ΓΑΣΤΩΝ. — 'Η γυναίκα σου;
 ΛΕΩΝ. — Ναι. Σού ελα τίς ήταν άρκετά γουτενική. Κι' έπειδή μού έσωσε τή ζωή μου, τήν πρόσφερα, από εύγνωμοσύνη...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΚΕΡΑΥΝΩΝ

Κατά τόν χειμώνα τού έτους 715 πρωτοφανής κακοκαιρία έπεράτησε στή Γαλλία. 'Επί ήμέρες διολύπηρες τό νερό έτρεχε ποτάμι από τόν ούρανό και οι κεραυνοί έφειταν άλλετάλληλοι.

'Ετσι, ένας κεραυνός έπεσε επάνω σπό μοναστήρι Νεμουτιέ, κοντά σπό Τουρ, κι' έπροκάλεσε τά έξης περιεργα έπισκόλησης. 'Εν πρώτοις συνέτριψε τά κεραμιά τής στέγης, έκαψε όλες σχεδόν τίς πόρτες τής μονής, άνέλυσε δύο καμινάδες και έξοριξε μιά τρίτη σέ άπόστασι 200 βημάτων από τό κωδωνοστάσι της. Κατόπιν κατέθηκε στά ύπόγεια τού μοναστηριού, τρίτησε πολλά βαρέλια μέ κρασί και από κεί γύρισε στήν κούφια, όπου γεμιάζιζαν εκείνη τήν ώρα 150 περίπου καλόγεροι, τών οποίων έλασσε τά μετάλλια πιάτα, χωρίς όμως νά περιόξη καθόλου τούς ίδιους. Σπό τέλος, πέρασε από τό κατέτσι και τούς σταύλους και θανάτωσε όλες τίς κόττες και είκοσιδύ άλογα!...

Τόν ίδιο χειμώνα έπεσε ένας κεραυνός σπό νά τόν Καπουτιόνην τής Άλλης κι' έσθισε όλα τά καντήλια, άφίροντας σπό σκοτάδι τούς μοναχούς, οι οποίοι ρίχτηκαν γονατιστοί άπ' τόν τρώο τους. 'Οταν όμως άνοιξαν σέ λίγο τά μάτια τους και κίτταξαν ο ένας σόν άλλο, είδαν ότι τούς έλειπαν τά... γένηια, τά όστία τους είχε... Ξυρίσει ο κεραυνός, σάν έπιδέξιμος μαρμαρέρης, χωρίς νά τούς κάνει κανένα άλλο άπολύτως κακό.

Τέλος, σέ μιά πολιχνη τής Γαλλίας, τή Ροάμ, συνέδη τό έξης παρράδοξο γεγονός: 'Ενας κεραυνός έπεσε άπάνω σέ μιά πυριτιδαποθήκη, έσπασε μιά δοκό τής στέγης, προχώρησε άνάμεσα σέ όχτακόσια βαρέλια μπαρούτης και διέσρηξε δύο άπ' αυτά, χωρίς όμως νά προκάλεση και τήν άνάρλεξί τους!...

ΣΤΙΧΟΙ

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

Στους όχτους γύρα εφάνταζαν σάν δνειρα ή Δρυάδες πού από τά δάση έμίσεψαν στή λίμνη νά λουστούν, κι' από τά δέντρα οι άγνίνοι γλυκοτραγομυσιτάδες μέ τ' άγνίνο δροσάσαγο τήν πλάσι χαιροτούν. 'Ο ήλιος μέσ' άπ' τά βουνά χρυσόθαμπος προβαίνει και στά όλογάνα νερά άπλώνει ζωγραφίες, στά όλόσπερά τους τά κομμά κάποιου μυστήριου ύφαινει και λαχταρίζουν άπαλά στίς άγνίνες δροσές... Πλήθος άσμη άναλυτό μάς χύθηκε σέ κείνες και πουρπουλιάζον τά πουλιά στόν άναγκαλισμό τους και λαχταρίζουν ψέλνοντας στίς άγνίνες τους κλίνας και κάτω κίμα σκέπει τες και σβύνει τ' όνειρό τους...

ΡΩΜΟΣ ΦΙΑΥΡΑΣ